

Šmílův DAF	Šlach lecha	Dopravdy.cz
28. sivan 5769 20. červen 2009 začátek šabatu: 20:57 konec šabatu: 22:25	 Časy z Kaluach.net východ slunce 4:52 šma jisrael do 7:03 mincha od 13:44 západ slunce 21:15 tři hvězdy 22:00	

Zdroje textů, obrázků a informací:

Sidra v číslech

37. paraša v Tóře (z 54), 4. v knize Bemidbar (z 10), obsahuje 10 „paršiot“, 7 otevřených, 3 zavřených, skládá se z 119 vět, 1540 slov a 5820 písmen, obsahuje 3 micvot, 2 příkazy a 1 zákaz. V pondělí a úterý je Roš chodeš. (V Izraeli se tento šabat čte sidra Korach.)

Alijot v kostce

Kohen: Elity v židovském táboře na poušti si na Mošem vymohly vyslání dvanácti zvěďů (MERAGLIM) do Kenaánu. Mezi vyslanými jsou i Jehošua bin Nun (za kmen Efraim) a Kalev ben Jefune (za kmen Jehuda).

Levi: Průzkumníci tráví v zemi Zaslíbené 40 dní v čase zrajících hroznů. Přesto po návratu vydají o zemi pomlouvačnou zprávu (tedy jen deset z nich, ne Jehošua a Kalev). Zajímavé je, že ze začátku i deset průzkumníků pomlouvalo zemi „opatrněji“ a „sofistikovaněji“, ale když se slova chytil Kalev a začal přesvědčovat lid o nutnosti vstupu do Izraele, přitvrdili a označili Izrael za zemi, která požírá své obyvatele. Tak se stalo na 9. av, nejčernější den židovského kalendáře. Pokus lidu o návrat do Egypta.

Šliši: Jehošua a Kalev se snaží napravit situaci a ubezpečují národ o Boží všemohoucnosti. Národ reptá, Bůh chce vytvořit vyvolený národ pouze z Mošeho potomků. Mošeho však prosí za celý Izrael.

Revií: Bůh zakazuje 9. avu 2449, rok po východu z Egypta, všem mužům starším dvaceti let vstup do Izraele a nařizuje 40 let putování pouští. Udělení výjimky Kalevovi a Jehošuvovi. Smrt 10 zvěďů. Pokus o nepovolený vstup do Izraele končí vojenskou porážkou. Příkazy o různých obětech po vstupu do Izraele.

Chamiši: Popisy dalších obětí – moučné oběti MINCHA a nálevní oběti NESECH.

Šiši: CHALA – příkaz oddělovat určitý díl (tvz. chalu) z těsta. Chléb je základním lidským pokrmem a oddělením chaly naznačujeme, že jsme schopni i do základních fyzických potřeb člověka vnést duchovní rozměr. Je zajímavé, že právě chalu nařídili rabíni oddělovat jako stálou připomínku chrámu (další podobnou připomínkou chrámu je mytí rukou před jídlem chleba), a to dokonce i mimo Izrael. (Původně se chala dávala kněžím.) Speciální oběť CHATAT - oběť pro případ, že omylem zhřeší celá obec, včetně jejích elit – jako zřejmá nářezka na hřích průzkumníků.

Švií: Oběť za hřích jednotlivce. Trest za úmyslný hřích. Příběh o ukamenování muže (podle tradice se jmenoval Celofchad), který úmyslně porušil šabat. Příkaz CICIT, který dnes tvoří třetí odstavec modlitby Šma Jisrael. CICIT jsou podle Tóry třásně v rozích čtyřcípého oděvu, jedna třásně v každém rohu má být modré (TCHELET) barvy. Logicky platí, že kdo nenosí čtyřcípý oděv, nemusí mít ani cicit. (A protože nejsou čtyřcípé oděvy již pár set let v módě, doporučují rabíni oblékat velký či malý otrášený TALIT, abychom mohli i dnes příkaz cicit plnit.)

Haftara (Jehošua 2:1-24): Průzkum Jericha těsně před vstupem do Kenaánu.

Fotografie týdne

Izraelský premiér, Bibi Netanjahu, se 14. června 2009 vyslovil pro demilitarizovaný Palestinský stát. Za nezbytné podmínky jeho vzniku určil mimo jiné uznání Izraele jako židovského státu a jednotný Jeruzalém. Svět zatleskal, umírnění Arabové odmítli, radikálnější se urazili.

Děti se učí Tóru s Mibereshit.org

		
Moše poslal do Izraele průzkumníky a řekl jim: „Projděte celou zemi a přineste nám na ukázkou její plody.“	Průzkumní přinesli obrovské hrozny a řekli lidem: „Izrael je moc krásná země, ale my ji nikdy nedokážeme dobýt.“	Jehošua a Kalev měli jiný názor: „Nebojte, Bůh nám jistě pomůže získat tu nádhernou zemi.“ Ale lidé se báli.
		
Protože se chtěli Židé vrátit zpět do Egypta, rozzlobil se na ně Bůh a přikázal jim bloudit 40 let pouští. Až jejich děti směly do Izraele vstoupit.	Bůh dal lidem příkazy, jak se chovat po vstupu do Izraele. Jedním z nich je i oddělování kousku těsta, kterému se říká CHALA.	Na čtyřcípých šatech musí Židé nosit třásně - CICIT. Jedna třásně by měla být modrá. Kdo se dívá na CICIT, připomíná si všechny Boží příkazy.

Rabbi Sacks: Cicit

Sidra Šlach lecha končí odstavcem o CICIT, což jsou třásně v rozích čtyřcípých oděvů, které mají být trvalou připomínkou Božích příkazů. Cicit jsou tak důležité, že se staly součástí modlitby Šma Jisrael, která je obvykle považována za vyznání židovské víry.

Můj učitel, rav Nachum Rabinovitch, jednou v souvislosti s cicit zmínil pozoruhodnou zajímavost. Na jednu stranu je rabíni považují za tak důležité, že říkají: „MICVAT CICIT vyváží všechny ostatní příkazy Tóry,“ na druhou stranu ale neexistuje žádná povinnost cicit nosit. Jejich nošení je nutné jen v případě, že se obléknete do čtyřcípého oděvu. Rambam píše, že „zbožní se nemají tomuto příkazu vyhýbat“. Cicit tedy jsou důležité, hodné pozornosti, ale v zásadě dobrovolné. Proč? Proč nejsou cicit stejně povinné jako například tfilin?

Další zajímavostí spojenou s příkazem o cicit je skutečnost, že se v průběhu staletí vyvinuly dva způsoby jeho plnění. Jeden v podobě velkého „pláště“, který nosíme jako svršek při modlitbách (TALIT GADOL) a druhý v podobě jakéhosi nátlíniku, který nosíme pod oblečení po celý den (TALIT KATAN nebo jen „cicit“). A nejenže nosíme dva typy talitů, my nad nimi říkáme dvě různá požehnání. Co k tomu vede?

Existují dva typy oděvů. Do jednoho se promítá určitá představa o jeho nositeli. Král,

soudce či voják nosí šaty, které v podstatě zakrývají jejich vlastní osobnost a místo ní ukazují „roli“. Tyto *uniformy* mohou mást. Král v trhanských šatech ztrácí na vznešenosti. A naopak i nezkušený, ale uniformovaný policista získává určitou autoritu.

Pak je ovšem i druhý typ oděvů. Takové, které nosíme, když jsme sami sebou.

Cicit velmi zajímavým způsobem odrážejí onu známou dualitu judaismu, kde na jedné straně existuje veřejný život, obec a sdílení určitých hodnot a principů napříč „světy a věky“. Společně dodržujeme šabat, kašrut či slavíme svátky. Chodíme do mikve. Tuto veřejnou tvář judaismu reprezentuje velký talit, naše židovská uniforma připomínající 613 příkazů.

Kromě toho však máme i své soukromé životy jako věřící lidé. Jsou věci, které sdělujeme jen Bohu a nikomu jinému. Máme své touhy, radosti a starosti. Pokud si otvíráme svá srdce, není to veřejný a okázalý akt. Stejně jako malý talit pod oděvem zůstávají tyto věci skryty. Ale nejsou o nic méně důležité a o nic méně židovské.

Dva způsoby, jakými nosíme cicit, odrážejí dva aspekty židovské spirituality. Dvě dimenze židovské víry – vnější a vnitřní. Podobu, kterou ukazujeme světu a tvář, kterou zná pouze Bůh.

(kráceno)